

i selve Loven af 1870 givne Anvisning at skride til en Revision af Tarifferne. Loven af 1870 siger nemlig udtrykkelig, at naar Dødelighedsforholdene eller Forretningsforholdene kunne motivere en Tarifförändring, kan en saadan vedtages, ved særlig Lov eller ved Förändring i den bestaaende Lov. Jeg har imidlertid ikke kunnet eller ikke villet foreslaa, at man nu skred til en Tarifförändring, der selvfølgelig vilde blive en Tarifnedsettelse. Det forekommer nemlig mig, at om man end vilde anse den Erfaring med Hensyn til Dødeligheden her i Landet, som man har gjort i de nu forløbne 15 Aar af den nye Anstalts Virksomhed og i nogle og tyve Aar for de andre Anstalters Vedkommende, for et tilstrækkelig solidt Grundlag til at bygge paa, med andre Ord, at omend man vilde antage, at de forbedrede Dødelighedsforhold her i Landet ogsaa vilde opretholdes, kan man jo dog paa ingen Maade sige, at 15 Aars Erfaring med Hensyn til Rentefoden er et tilstrækkeligt Grundlag til derpaa at foretage en Tarifförändring. Det forekommer mig, at den Erfaring, vi i de senere Aar have gjort, om hvor brat og hvor stærkt Renten kan falde, maa gøre os særlig forsigtige med i Fremtiden at bygge paa en præsumeret, paa en blot forudsat Rentefod. Jeg har altsaa ikke anseet det for rigtigst at bringe i Forslag nogen Förändring i den bestaaende Tarif, men jeg har anset det for billigt lige overfor Interessenterne i den nuværende Livrenteanstalt, at man lod dem tilskyde en Del af det opsamlende Overstud til Bederslag for, at de jo aabenbart have betalt mere i Forsikringspræmie i de forløbne 15 Aar, end det har været nødvendigt. Det maa jo erindres, at Meningen i 1870 med Oprettelsen af Anstalten var, at den skulde give saa billige Forsikringer, som det overhovedet lod sig gøre efter Dødelighedsforholdene og efter Rentefoden, men at Formaålet ikke var at opsamle et Overstud til Fordel for Statskassen. Nu skal jeg kun indskyde, at man ikke stillede sig paa samme Maade med Hensyn til det Overstud, der allerede var til Stede i 1870, men at der med Hensyn til dette udtrykkelig toges det Forbehold i Loven, at, naar den nye Anstalt selv havde opsamlet et tilstrækkeligt Reserverfond, kunde Statskassen inddrage det Reserverfond, som man havde ladet den nye Anstalt starte med. Det Forslag, som jeg nu har bragt frem, gaar jo ud paa en saadan Remboursement til Interessenterne i den nye Anstalt, og selvfølgelig ogsaa til de i den nye Anstalt værende Interessenter, der ere gaaede over fra de gamle Anstalter, paa at udbetale dem en Del af det, som de have

betalt mere end fornødent i de forløbne 15 Aar. Ved Beregningen heraf ere alene de forandrede og forbedrede Dødelighedsforhold her i Landet lagte til Grund, og der er aldeles ikke taget noget Hensyn til, at man i de forløbne 15 Aar har indbundet Mere end 4 pCt. af Anstaltens Midler. Jeg har ikke villet bringe i Forslag at udbetale nogen Del af det, der var indbundet igennem den høiere Rente, og jeg har i det andet Thing modsat mig et Forslag, der gik ud paa at forsøge Udbetalingerne ud over, hvad de forbedrede Dødelighedsforhold kunde begrunde. Det forekommer mig nemlig klart, at man maa have en meget længere Erfaring end blot 15 Aar for at kunne sige, hvad der maa anses for at være Gjennemsnitsrenten for en stikker Anbringelse af Kapitaler her i Landet. Det er meget heldigt for Anstalten, at den har begyndt sin Virksomhed paa en Tid, hvor Renten var betydelig høiere end 4 pCt., altsaa, at for Anstalten heldigere Forretningsforhold have været til Stede i Begyndelsen af dens Virksomhed, saa at den dermed har kunnet samle et tilstrækkeligt Reserverfond op, et Reserverfond, som jo, dersom Dødelighedsforholdene stillede sig mindre gunstige eller særlige Uheld maatte indtræffe, ikke blot vilde tjene til at kunne dække Anstaltens Tab, men som ganske specielt kunde give Dækning i en Periode, hvor Renten er under de 4 pCt., som ligge til Grund for Beregningen af de nuværende Tarifer. Skulde der efter de 15 Aar med $4\frac{1}{2}$ pCt. Gjennemsnitsrente komme andre 15 Aar, hvor den kun var $3\frac{1}{2}$ pCt., vilde jo i Virkeligheden omtrent 4 pCt. Gjennemsnitsrente være indbunden. Udbelte man nu som Bonus det Overstud, der var indbundet gennem den høiere Rente, vilde den uundgaelige Følge jo være den, at naar Renten sank under 4 pCt., maatte man vedtage Tarifförändringer, Tarifförhøjelser, idet de nu gældende Tarifer, der ere baserede paa 4 pCt. Rente, ikke længere vilde passe. Det behøve vi nu ikke at være ængstelige for, da der er opsamlet en betydelig Reserverfond gennem den høiere Rente, hvilket altsaa kan tjene til Dækning, i alt Fald i temmelig stor Udstrækning, naar Renten skulde synke og holde sig i længere Tid under 4 pCt. Denne Bonusubbetaling til Interessenterne er altsaa alene baseret paa de forandrede Dødelighedsforhold, men deraf følger saa ogsaa, at saadanne Forsikringer, ved hvilke den længere Levetid medfører Tab for Anstalten i Stedet for Fordel, ikke faae Bonus. Det er altsaa ikke saaledes at forstaa, at alle Interessenter i Livrenteanstalten faae Bonus. Naar